

RADEK VESELÝ • VLASTA BARÁNKOVÁ

Jak se chtěl stát obr trpaslíkem

Jak se chtěl stát obr trpaslíkem

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Radek Veselý
Jak se chtěl stát obr trpaslíkem – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Radek Veselý

Jak se chtěl stát obr trpaslíkem

Ilustrace
Vlasta Baránková

CPress, Brno
2019

Bylo, nebo nebylo... A kdo ví, kde to vlastně bylo.
To byla jedna země, která by mohla být úplně obyčejná,
nebýt toho, že tam lidé sousedili s obry.
Ne že by se jim to zrovna líbilo, ale to víte, sousedy si
nikdo nevybírá a tihle sousedé dokázali ztropit
opravdu velkou neplechu.

Lidé a obři

Obři byli jako lidé. Ve spoustě věcí se jim podobali. Měli různá povolání, zájmy, radosti i starosti. Avšak lidé to nebyli. Byli oproti nim mnohem vyšší! Průměrný obr byl vysoký skoro jako malá stodola nebo malý domek. A v tom byl kámen úrazu. Vždyť komu by se líbilo, kdyby kolem něj pobíhal dvounohý dům! Určitě nikomu, to dá přeci rozum.

No a jak tedy tito sousedé vedle sebe žili? Lidé a obři? Navzájem se z počátku moc rádi neměli. Obři byli odedávna vyhlášení pojídači lidí a lidé byli vyhlášenou pochoutkou. Naštěstí pro lidi se tato nepříjemná zvyklost za dlouhá léta téměř vytratila. Minimálně to nebylo v takové míře jako dříve. Časy se totiž měnily a lidé začali s obry konečně vycházet. Žili vedle sebe a zvykli si. Neválčili již mezi sebou, ani si nedělali naschvály. Dokonce spolu začali obchodovat! Za tu dlouhou dobu sousedování se umoudřili a zjistili, že jsou všechny ty šarvátky vlastně k ničemu. Poslední vážná nepříjemnost se tak udála opravdu velice dávno. Sice se ještě někdy od té doby přihodilo, že mladší obři strašili po večerech místní lidi, když se vytratili z hor a z legrace houkali do otevřených oken ve vyšších patrech domů, ale na to už byli lidé zvyklí. Přeci jen mladí uličníci byli všude, obry nevyjímaje. Nehledě na to, že by s nimi stejně nic nezmohli. A tak tu vedle sebe, lidé a obři, žili a pomalu si na sebe zvykali.

Není práce jako práce

Tenkrát žil mezi obry jeden takový, který byl ze všech nejmenší. Spíš obříček než obr. Nejhorší ale bylo, že ho rodiče pojmenovali Buclík, a o to těžší to měl mezi svými vrstevníky. Byl sice statný, jak se na obra sluší, ale mezi ostatními byl ten nejmenší. Ať dělal, co dělal, nedařilo se mu vyrůst. Schválně se nechal od kamarádů tahat za nohy, za ruce, za hlavu, a dokonce i za uši, ale nic mu to nebylo platné, když ho pak měřili, byl pořád stejně malý. A to nebylo to nejhorší! Buclíka totiž vůbec nezajímaly obří věci a obří záležitosti. Chování dobytka ho nebavilo, na kácení obřích stromů rohatců byl příliš slabý, doktořině nerozuměl a zahrádkaření na něj bylo až moc zdlouhavé. Pouze psaní a počítání mu šlo dobře, když navštěvoval Obří školu základů.

Původně byla škola pouze záležitostí lidskou, ale v posledním století si jednu postavili i obři. Založit takovou první školu by bylo mnohem těžší, nebýt pomoci pár lidských učitelů, pokud se tedy dá nazvat pomocí, když vám někdo vyhrožuje, že vás sní. A budme upřímní, takový malý učitel neměl před horským obrem moc jiných možností, než mu vyjít vstříc.

Poté co Buclík dokončil školu, začal pracovat se svým tatínkem v kamenných dolech. Nebyl z toho nadšený, ale něco dělat musel. Bavilo jej, když se dostal do nějakého tunelu ve skále či narazil na nějakou jeskyni a mohl se kochat velkými krápníky, svítícími houbami nebo jinými přírodními úkazy. Prozkoumávat neprozkoumané a objevovat neobjevené. Ale bohužel na

takové krásy a možnosti narážel při práci málokdy. A když nepracoval, tak se potuloval v horách a po obřích loukách, které se schovávaly ve stínech vysokých hor. Někdy se vytratil i na několik dní, zatímco se o něj rodiče doma strachovali. Hledal stále nějaké dobrodružství, něco nového a zajímavého. Naneštěstí se mu zatím nenaskytla žádná příležitost hodná dobrodruha, a tak jen pracoval, pozoroval hvězdy nebo vyhlížel z úpatí vysokých hor do neznámých dálek.

Buclíkovi rodiče na něm viděli, že není moc spokojený, proto často přemýšleli, jak by svému obříkovi pomohli.

Jednoho pěkného rána u snídani dostal táta znenadání nápad.

„Buclíku, chlapče! Co kdybys zkusil jít s obchodníky do Zeleného údolí? Třeba by se ti to líbilo. Počítání ti jde dobře, tak bys jim mohl bejt užitečnej!“ zahřměl táta.

Buclík se zamyslel. Bylo by to možná něco, co by stálo za vyzkoušení, a konečně by se podíval do Zeleného údolí. Že ho to nenapadlo dřív, pomyslel si.

„To by asi šlo,“ pověděl zamyšleně. „Aspoň se podívám konečně jinam než do hor.“

„Výborně!“ zvolal táta, mnul si ruce a mrknul na maminku. „Hned po snídani se tam vypravíš a zkusíš se u nich přihlásit.“

Buclík po snídani vyrazil z rodné jeskyně a vydal se kolem kamenných domků a jeskyní svých sousedů rovnou za obchodníkem DumDumem, který pravidelně v údolí obchodoval. DumDum ho pojmenovali proto, že když promluvil, bylo to, jako když tlučete do velkého bubnu. Takové to *dum, dum, dum*.

„Dobré ráno, pane DumDume,“ pověděl slušně obřík mohutné postavě, která právě rozmlouvala s dalšími pěti obry.

DumDum se otočil a obřím zrakem si Buclíka přeměřil. „No dobrý, dobrý,“ zahučel. „Nejsi ty náhodou Bucla? Nebo jak ti to říkají?“ zeptal se a usmíval se od ucha k uchu.

„Ne, jsem Buclík a jdu se vás zeptat, jestli byste mě nevzal do Zeleného údolí. Chtěl bych si vyzkoušet, jaké to je být obchodníkem,“ vysvětlil nesměle.

DumDum chvíli stál a přemýšlel, jak to ten obřík myslel. Nakonec vyprsknul smíchy a smál se, až se za břicho popadal a z vedlejší skalky se drolily kamínky.

„Hochu, jak bys ty mohl dělat obchodníka? Seš malej. Musíš nahánět hrůzu a umět počítat!“ uculoval se stále dál. Ale

když si všiml, že mladý obřík stojí na místě a nic neříká, trochu zpozorněl.

„Hmmm,“ zabručel. „Myslíš to vážně?“

„Ano, myslím to opravdu vážně. Počítat umím. A to, že nejsem tak velký, může mít i své výhody,“ vysvětloval neodbytně. „Lidi se mě třeba nebudou tolik bát.“

DumDum přemýšlel a přeměřoval si Buclíka od hlavy k patám a od pat k hlavě.

„Tak dobrá. Dnes můžeš s námi, ale budeš se jen koukat a pozorovat,“ rozhodnul nakonec. Potom poručil, ať pomůže ostatním roztláčit dva velké vozy plné kvalitního žulového kamení připraveného pro lidi. Buclík nemeškal a ihned přispěchal na pomoc. Každý vůz táhli obří dělníci, kteří měli ruce silné jako kmeny stromů. A nebylo se čemu divit. Když zatlačil zezadu do vozu, pocítil jeho váhu a ztěžka zafuněl.

Těžké vozy se daly do pohybu

směrem na jih do Zeleného údolí.

Do údolí na zkušenou

Cestou k městu DumDum vyprávěl Buclíkovi o lidech, jací jsou to drobečkové a že nejsou špatní, ale asi ani dobří. Nikdy je nejedl, zato prý jeho strýc Zubák by se po nich utloukl. Jenomže lidi už se nedají tak snadno jíst. Musí se s nimi vycházet a udržovat dobré vztahy pro dobro všech. Kromě toho mají dlouhé špičaté zbraně, podivné vozy na kolech, co vrhají kameny, a kdo ví co ještě. To by takhle mohl jeden přijít o oko, ani by nemrknul.

„A jak jsou lstiví a vypočítaví,“ varoval. „Můžou ti klidánko lhát a nic nepoznáš. Musíš si na ně dávat pozor. Kdyby se ti náhodou něco nezdálo, tak na ně stačí zadupat, zakřičet a oni se rozutečou. To je potom aspoň trochu legrace!“ zasmál se hlasitě. „Podle mě není na škodu, když se trochu zatřesou strachem. Ale to poznáš sám.“

Obchodní výprava vyšla ze stínu vysokých hor a dala se po vyježděné cestě. Buclíkovi se odkryl krásný výhled na krajinu kolem. Zelené údolí bylo nádherné. Samé lesy, louky, pole a v dáli uprostřed toho velkého kraje leželo malé městečko, které se jmenovalo Obrov. Dostalo název podle toho, že sousedilo, jak jinak, s obry, kteří žili v horách. Ve městě byste samozřejmě žádného obra nenašli. Na takové věci tady nebyl nikdo zvyklý a nejspíš ani zvědavý.

Za pár chvil měli obři město na dosah. Buclík si celý ten výlet užíval. Konečně něco nového, liboval si.